

C-312/19**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

16 april 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

10 april 2019

Klagande:

XT

Motpart:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Nationella skatteinspektionen vid Republiken Litauens finansministerium)

Saken i det nationella målet

Skattetvist rörande det beslut som Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (Vilnius tillsynsmyndighet för statlig skatt, nedan kallad Vilnius TSS) antog den 3 november 2015, om godkännande av den tillsynsrapport som bland annat ålade klaganden att betala mervärdesskatt om 39 586,71 euro och dröjsmålsränta därpå om 11 695 euro, samt påförde honom böter om 3 959 euro avseende denna mervärdesskatt.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran enligt artikel 267.3 FEUF om tolkning av bestämmelserna i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (nedan kallat mervärdesskattedirektivet), i den del de avser fastställandet av ”självständigheten” av den verksamhet som en deltagare i en

gemensam verksamhet har utövats, och fördelningen av skattskyldigheten mellan deltagarna i en gemensam verksamhet.

Frågor som hänskjuts för förhandsavgörande

1. Ska artikel 9.1 och artikel 193 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt tolkas så, att under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål, kan en fysisk person såsom klaganden inte anses ha "självständigt" bedrivit den (ekonomiska) verksamheten i fråga och därmed vara ensamt betalningsskyldig för mervärdesskatt för de omtvistade leveranserna, närmare bestämt, ska den beskattningsbara personen som är ansvarig för skyldigheten i fråga, vid tillämpning av artikel 9.1 och artikel 193 i direktiv 2006/112/EG, anses vara den gemensamma verksamheten/kompanjonskapet (deltagarna i den gemensamma verksamheten, i förevarande mål klaganden och hans kompanjon gemensamt) – som enligt nationell rätt inte anses vara en beskattningsbar person och inte utgör en juridisk person – och inte enbart en fysisk person såsom klaganden?
2. För det fall att den första frågan ska besvaras jakande, ska artikel 193 i direktiv 2006/112/EG tolkas så, att under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål, ska mervärdesskatt betalas av var och en av deltagarna (i förevarande mål klaganden och hans kompanjon) i en gemensam verksamhet/kompanjonskap – varvid gemensam verksamhet/kompanjonskap enligt nationell rätt inte anses vara en beskattningsbar person och inte är en juridisk person –, beräknad på den andel av varje betalning av vederlaget som de erhållit (eller kommer att erhålla), för beskattningsbara leveranser av fast egendom? Ska artikel 287 i direktiv 2006/112/EG tolkas så, att under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål, ska den årsomsättning som avses i denna bestämmelse fastställas genom att beakta den totala inkomsten i den gemensamma verksamheten (som mottagits gemensamt av deltagarna i den gemensamma verksamheten)?

Anförda unionsbestämmelser

Artiklarna 9.1, 193 och 287 i mervärdesskattedirektivet.

Anförda nationella bestämmelser

Följande bestämmelser i Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Republiken Litauens mervärdesskattelag, nedan kallad mervärdesskattelagen) är tillämpliga på omständigheterna i det nationella målet:

- Artikel 2.2: ”Med ’Beskattningsbar person’ avses en beskattningsbar person i Republiken Litauen eller i en främmande stat.”
- Artikel 2.15: ”Med ’Beskattningsbar person i Republiken Litauen’ avses en juridisk eller fysisk person i Republiken Litauen som bedriver någon form av ekonomisk verksamhet, samt företag för kollektiva investeringar med säte i Republiken Litauen som inte har ställning som juridisk person och som verkar som en investeringsfond.”
- Artikel 71.1: ”Skyldigheten att registrera sig för och beräkna mervärdesskatt, samt betala in sådan skatt till statsbudgeten åligger de beskattningsbara personer som tillhandahåller varor och tjänster inom det nationella territoriet ... En person som är skyldig att registrera sig för mervärdesskatt ska lämna in en ansökan om mervärdesskatteregistrering.”
- Artikel 71.2: ”Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 [i artikel 71 i mervärdesskattelagen] ska en beskattningsbar person i Republiken Litauen inte vara skyldig att lämna in en ansökan om mervärdesskatteregistrering, beräkna mervärdesskatt eller betala in sådan skatt till statsbudgeten i enlighet med vad som föreskrivs i denna lag ... om det totala årliga vederlag som erhållits de senaste 12 månaderna för de varor och/eller tjänster som tillhandahållits vid utövande av ekonomisk verksamhet inte har överstigit 155 000 litauiska litas (LTL). Mervärdesskatt ska beräknas från och med den månad då detta tröskelvärde uppnåddes. Mervärdesskatt ska inte beräknas för varor och tjänster för vilka vederlaget inte översteg det ovan nämnda beloppet om 155 000 LTL ...”
- Artikel 71.4: ”Underlåtenhet att lämna in en ansökan om mervärdesskatteregistrering ... befriar inte den beskattningsbara personen från skyldigheten att beräkna mervärdesskatt för de varor och/eller tjänster som vederbörande har tillhandahållit ... och att betala in sådan skatt till statsbudgeten ...”
- Artikel 79.1: ”En beskattningsbar person ... ska dokumentera det tillhandahållande av varor eller tjänster som har ägt rum genom en mervärdesskattefaktura ...”
- Artikel 79.5: ”På det sätt och i de fall som bestäms av Republiken Litauens regering eller av en institution som därtill bemyndigats av regeringen får varor eller tjänster som tillhandahållits gemensamt av flera personer som är skyldiga att betala mervärdesskatt dokumenteras i en faktura.”

Följande bestämmelser i Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Republiken Litauens civillag) är tillämpliga på omständigheterna i det nationella målet:

- Artikel 6.969.1: ”Genom avtal om gemensam verksamhet (kompanjerskap) åtar sig två eller flera personer (kompanjoner), genom att samarbeta med

- användning av egendom, arbete eller kunskap, att gemensamt verka för ett visst mål eller för viss verksamhet som inte står i strid med lag.”
- Artikel 6.971.1: ”Den egendom som tillskjutits av deltagarna och som tidigare var deras privata egendom, samt produktionen i den gemensamma verksamheten och inkomsten och avkastningen därav ska ägas gemensamt av samtliga deltagare, såvida inte annat följer av lag eller av verksamhetsavtalet.”
 - Artikel 6.972.1 och 6.972.2: ”Vid handhavandet av gemensamma angelägenheter ska varje delägare ha rätt att handla för samtliga delägares räkning, såvida inte verksamhetsavtalet föreskriver att gemensamma angelägenheter ska handhas av en av delägarna eller av samtliga delägare. När det gäller förhållanden till tredje man ska rätten för en delägare att genomföra transaktioner för samtliga delägares räkning bekräftas genom en fullmakt utfärdad av övriga delägare eller genom verksamhetsavtalet.”
 - Artikel 6.974.1: ”Fördelning av gemensamma utgifter och gemensamma förluster avseende den gemensamma verksamheten ska fastställas i verksamhetsavtalet. I avsaknad av ett sådant avtal ska varje deltagare svara för gemensamma utgifter och gemensamma förluster i förhållande till storleken av vederbörandes andel.”
 - Artikel 6.975.3: ”Om verksamhetsavtalet avser deltagarnas kommersiella verksamhet ska samtliga deltagare vara solidariskt ansvariga för gemensamma förpliktelser, oavsett orsaken till uppkomsten av dessa förpliktelser.”

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Det är utrett i målet att klaganden och en annan fysisk person (nedan kallad kompanjonen) den 19 februari 2010 ingick ett avtal om gemensam verksamhet, angående samarbete för uppförande av bostäder i eller kring Vilnius.
- 2 Den 25 april 2010 beslutade klaganden tillsammans med sin kompanjon att förvärva jordbruksmark om 0,5 hektar i Vilnius-området. Den 27 april 2010 undertecknade klaganden och markägarna ett köpeavtal avseende markområdet. Kompanjonen bidrog med 70 procent och klaganden med 30 procent av köpeskillingen. De beslutade att klaganden skulle registreras som ägare till markområdet.
- 3 Den 5 maj 2010 beslutade klaganden och kompanjonen att uppföra ett komplex om fem byggnader, att klaganden skulle ombesörja alla handlingar som krävdes för uppförandet och att ge det privata aktiebolaget Konsela (nedan kallat Konsela UAB), som leddes av klaganden, i uppdrag att uppföra byggnadskomplexet.

- 4 Den 2 november 2010 erhöill klaganden byggnadstillstånd, utfärdat i hans namn, från Vilnius kommun att uppföra fem byggnader på markområdet om 0,5 hektar. Den 22 april 2010 ingicks ett entreprenadavtal om byggnadsarbetena, vilket undertecknades av klaganden som beställare och företrädare för Konsela UAB. Entreprenören utfärdade en mervärdesskattefaktura för uppförandet av byggnaderna nr 1–4 den 15 februari 2011, och för uppförande av byggnad nr 5 den 11 februari 2013.
- 5 Den 2 december 2010 beslutade klaganden och kompanjonen att sälja byggnad nr 1 och en del av markområdet och att använda det erhållna beloppet för byggnadsarbeten tillsammans med entreprenören. Enligt ett köpeavtal av den 14 december 2010 mellan klaganden och köparna (fysiska personer) såldes denna fasta egendom, och i avtalet reglerades försäljningen av byggnaden och del av markområdet, samt angavs detaljerade regler för användning av markområdet.
- 6 Den 10 januari 2011 ingick klaganden och kompanjonen ett avtal om uppsägning av verksamhetsavtalet av den 19 februari 2010, och om fördelning av egendom och skulder. Enligt förnämnda avtal beslutades det att avtalet om gemensam verksamhet skulle upphöra att gälla och att kompanjonen tilldelades rätten till producerade tillgångar (byggnaderna nr 4 och 5), medan klaganden åtog sig att senast år 2017 ersätta kompanjonen för skillnaden mellan hans insats och andelen i de erhållna gemensamma tillgångarna med ett belopp om 300 000 LTL (86 886 euro). Byggnaderna nr 1 till 3 tilldelades klaganden enligt detta avtal.
- 7 Byggnaderna nr 2 och 3 med tillhörande delar av markområdet såldes enligt köpeavtal som ingåtts mellan klaganden och fysiska personer den 30 maj 2011, respektive den 13 november 2012.
- 8 Den 1 februari 2013 upprättade klaganden och kompanjonen en handling om egendomsövergång (överlåtelse) som angav att, med beaktande av avtalet av den 10 januari 2011, överlät klaganden byggnaderna nr 4 och 5 med tillhörande delar av markområdet till kompanjonen.
- 9 I enlighet med verksamhetsavtalet av den 19 februari 2010 överenskom klaganden och kompanjonen, genom beslut av den 6 februari 2013, att klaganden skulle sälja byggnad nr 5 och tillhörande del av markområdet som var registrerade i hans namn och omgående överföra det erhållna beloppet till kompanjonen. Genom köpeavtal av den 13 februari 2013 såldes denna fasta egendom till en juridisk person med säte i Litauen.
- 10 Klaganden och kompanjonen ansåg inte att de försäljningar av fast egendom som genomförts den 14 december 2010, den 30 maj 2011, den 13 november 2012 och den 13 februari 2013 (gemensamt kallade de omtvistade leveranserna) utgjorde (ekonomisk) mervärdesskattepliktig verksamhet, och således beräknade och angav de inte den mervärdesskatt som köparna skulle betala (de utfärdade inte mervärdesskattefakturor), de deklarerade och betalade inte mervärdesskatt och utnyttjade inte något avdrag för mervärdesskatt.

- 11 Efter att ha utfört en skatteinspektion avseende klagandens personliga inkomstskatt och mervärdesskatt för åren 2010 till 2013, fann den lokala skattemyndigheten att de omtvistade leveranserna skulle anses utgöra en enda mervärdesskattepliktig verksamhet och att klaganden var en beskattningsbar person som var skyldig att betala mervärdesskatt avseende (samtliga) dessa leveranser. I enlighet härmed, genom beslut av den 3 november 2015, godkände Vilnius TSS således tillsynsrapporten och bekräftade det mervärdesskattetillegg som beräknats i rapporten jämte angivna belopp (dröjsmålsränta och böter).
- 12 Efter prövning av ett klagomål riktat mot den lokala skattemyndighetens beslut, fastställde motparten, genom beslut av den 3 mars 2016, Vilnius TSS beslut. Klagandens klagomål avslogs också genom beslut av Mokestinių ginčų komisija (skattetvistnämnden, Litauen) av den 18 juli 2016, och genom beslut av Vilniaus apygardos administracinis teismas (Regionala förvaltningsdomstolen i Vilnius), vilket är föremål för överklagande.
- 13 Det bör särskilt nämnas att den lokala skattemyndigheten, vid beräkningen av mervärdesskatt, på eget initiativ bekräftade klagandens rätt till avdrag för mervärdesskatt enligt de ovannämnda mervärdesskattefakturor som utfärdats av Konsela UAB, och beräknade de omtvistade mervärdesskattebeloppen efter avdrag för mervärdesskatt avseende förvärv (uppförande) av de ovannämnda byggnaderna.

Den hänskjutande domstolens grunder

- 14 Under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål uppkommer framför allt frågan huruvida den beskattningsbara person som svarar för dessa skyldigheter ska anses vara enbart klaganden eller båda deltagarna i den gemensamma verksamheten, det vill säga den gemensamma verksamheten/kompanjonskapet (klaganden och kompanjonen gemensamt). I förevarande mål prövade och ifrågasatte den lokala skattemyndigheten och motparten inte den reella innebörden av den gemensamma verksamheten.

Huruvida den verksamhet som bedrivs av en deltagare i en gemensam verksamhet är "självständig"

- 15 Mervärdesskattelagen, som är tillämplig på ifrågavarande rättsförhållande, har antagits i nationell rätt bland annat för att genomföra mervärdesskattedirektivet, vars artikel 193 föreskriver att mervärdesskatt ska betalas av varje beskattningsbar person som utför en beskattningsbar leverans av varor eller ett beskattningsbart tillhandahållande av tjänster.
- 16 EU-domstolen har slagit fast att artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet ger begreppet "beskattningsbar person" en vid definition som fokuserar på självständigheten vid utövandet av en ekonomisk verksamhet, vilket innebär att samtliga fysiska och juridiska personer, både offentligrättsliga och privaträttsliga, och till och med enheter som inte är egna rättssubjekt, vilka objektivt sett

uppfyller villkoren i denna bestämmelse, anses vara beskattningsbara personer med avseende på mervärdesskatt (dom av den 12 oktober 2016, Nigl m.fl. C-340/15, punkt 27).

- 17 I artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet anges att ett av de nödvändiga kriterierna för en beskattningsbar person är den självständighet varmed dennes ekonomiska verksamhet utövas, vilken ska fastställas genom att kontrollera huruvida den berörda personen bedriver sin verksamhet i eget namn, för egen räkning och på eget ansvar och huruvida denne står den ekonomiska risk som är förenad med bedrivande av denna verksamhet (se, till exempel, dom av den 27 januari 2000, Heerma, C-23/98, punkt 18, dom av den 18 oktober 2007, van der Steen, C-355/06, punkt 23, och dom av den 29 september 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, punkt 34). Verksamhetens självständighet ska fastställas med beaktande av de kriterier som anges i punkterna 34 och 35 i dom av den 29 september 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.
- 18 Skattemyndighetens underlåtenhet att ifrågasätta omständigheterna kring det ovannämnda avtalet om gemensam verksamhet, jämte det förhållandet att handlingarna i målet inte innehåller några uppgifter som ifrågasätter dessa omständigheter, ger upphov till tvivel beträffande fastställandet av att klaganden bedrev ”självständig” ekonomisk verksamhet i den mening som avses i mervärdesskattedirektivet. Det kan faktiskt konstateras:
1. att det framgår till exempel av det ovannämnda avtalet om gemensam verksamhet att de gemensamma tillgångar som producerats och de skulder som uppkommit under verksamhetens gång fördelades mellan deltagarna i enlighet med en fastställd ordning, vilket innebär att, då den gemensamma verksamheten inte har ifrågasatts, finns förmodligen inte någon grund för att anse att klaganden genomfört de omtvistade leveranserna genom att handla helt på egen ekonomisk risk.
 2. att eftersom skattemyndigheten inte ifrågasatte och i huvudsak bekräftade att klaganden antog gemensamma beslut med kompanjonen i fråga om förvärv, produktion (uppförande) och försäljning av de olika delarna av den fasta egendomen i fråga, och eftersom handlingarna i målet inte innehåller några uppgifter om motsatsen, får den ståndpunkten intas att klaganden inte heller kan ha antagit självständiga beslut angående de leveranser som genomförts under den omtvistade verksamhetens gång.
 3. att eftersom skattemyndigheten klassificerade inkomsten för personligt inkomstskatteändamål – det vill säga vederlaget för de sålda delarna av den fasta egendomen – såsom det erhållits av både klaganden och hans kompanjon, kan respektive inkomst från de omtvistade leveranserna inte sägas ha varit enbart klagandens.
 4. att under de omständigheter som föreligger i förevarande mål visar inte blott det förhållandet att det var klaganden som registrerades i fastighetsregistret som ägare

till den omstridda fasta egendomen, samt ingick avtalen om försäljning, att klaganden fattade självständiga beslut beträffande de omtvistade leveranserna.

5. att eftersom de ovannämnda omständigheterna avseende kompanjonens delaktighet inte har ifrågasatts, ska även den ståndpunkten intas att klaganden inte per automatik kan sägas ha självständigt beslutat om överföringen av rätten att förfoga över tillgångarna, det vill säga leveransen av varorna (artikel 14.1 i mervärdesskattedirektivet), till köparna.

- 19 Under dessa omständigheter är det rimligt att anse – om det i detta skede av prövningen i målet antas att de omtvistade leveranserna ska anses vara en ekonomisk verksamhet som är föremål för mervärdesskatt – att de kriterier för en beskattningsbar person som anges i artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet kan objektivt uppfyllas av klaganden och kompanjonen, vilka agerade tillsammans enligt avtalet om gemensam verksamhet, men inte av klaganden ensam. Ståndpunkten ska därför intas att vid tillämpningen av artikel 193 i mervärdesskattedirektivet kan det eventuellt förhålla sig så att klaganden inte ska anses vara ensamt ansvarig för de mervärdesskatteförpliktelser som följer av de omtvistade leveranserna.
- 20 Det framgår emellertid av handlingarna i målet att det var endast klaganden som var delaktig i förhållande till tredjeman, även vad gäller de omtvistade leveranserna: markområdet förvärvades, byggnadstillståndet beviljades och entreprenadkontraktet ingicks i hans namn, klaganden ingick köpeavtalen avseende de nämnda byggnaderna med tillhörande mark i sitt namn och dessa avtal hänvisade inte till avtalet om gemensam verksamhet, varför det är rimligt att anse att de berörda köparna som var delaktiga i de omtvistade leveranserna var omedvetna om kompanjonen. Med andra ord vidtogs åtgärderna avseende uppförandet och försäljningen av byggnaderna faktiskt enbart av klaganden, medan kompanjonen i huvudsak endast var medfinansiär vid förvärvet av markområdet.
- 21 Det bör noteras att EU-domstolen har slagit fast att för en enhetlig tillämpning av mervärdesskattedirektivet krävs särskilt att begreppet ”beskattningsbar person”, sådant det definieras i avdelning III i nämnda direktiv, ska tolkas självständigt och enhetligt (se dom av den 17 september 2014, Skandia Sverige, C-7/13, punkt 23).
- 22 Det är således lämpligt att hänskjuta den första frågan till EU-domstolen för förhandsavgörande.

Fördelning av skatteskulder mellan deltagare i gemensam verksamhet

- 23 För det fall att EU-domstolen skulle finna att vid tillämpningen av artiklarna 9.1 och 193 i mervärdesskattedirektivet ska båda deltagarna i den gemensamma verksamheten och inte endast klaganden anses vara en beskattningsbar person som ska svara för de aktuella skyldigheterna, uppkommer frågan hur skatteskulderna ska fördelas.

- 24 Som redan nämnts erkänns enligt grundregeln i nationell rätt endast fysiska och juridiska personer, samt de ovannämnda företagen för kollektiva investeringar, som beskattningsbara personer i Republiken Litauen. Nationella bestämmelser som är tillämpliga på de aktuella rättsförhållandena föreskriver inte att fysiska personer som verkar enligt ett avtal om gemensam verksamhet ska betraktas som en enda beskattningsbar person i den mening som avses i mervärdesskattelagen. Dessa bestämmelser föreskriver inte heller att endast en av dessa fysiska personer ska vara ansvarig för samtliga förpliktelser avseende den gemensamma (beskattningsbara) ekonomiska verksamheten varigenom varor levereras utan att en mervärdesskattefaktura utfärdas, såsom i förevarande fall.
- 25 Även om den gemensamma verksamhet/det kompanjonskap som är aktuellt i förevarande fall, och som inte är en juridisk person enligt nationell rätt, uppfyller de kriterier för en beskattningsbar person som anges i artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet, bör de ovannämnda nationella bestämmelserna likväl inte undanröja skyldigheten för deltagarna i denna gemensamma verksamhet att betala mervärdesskatt.
- 26 När det inte finns några relevanta (särskilda) bestämmelser i lag gällande ekonomisk verksamhet som är föremål för mervärdesskatt och som bedrivs av fysiska personer i form av en gemensam verksamhet, ska mervärdesskatt på leverans av varor som sker inom ramen för sådan verksamhet, och som utförs utan att en mervärdesskattefaktura utfärdas, beräknas och betalas av varje deltagare verksamheten, på grundval av varje deltagares andel i verksamheten.
- 27 Såvitt gäller dessa andelar bör det påpekas att mervärdesskatt beräknas på beskattningsunderlaget, som enligt grundregeln utgörs av det totala vederlaget som leverantören av varorna eller tillhandahållaren av tjänsterna erhållit eller ska erhålla från mottagaren. Då beskattningsunderlaget utgörs av det vederlag som faktiskt erhållits och skattemyndigheten inte kan uppbära ett större mervärdesskattebelopp än det som den beskattningsbara personen har erhållit (dom av den 6 december 2018, Tratave, C-672/17, punkt 29), ska den ståndpunkten intas att i förevarande fall ska deltagarna i den gemensamma verksamheten svara för mervärdesskatteförpliktelser i förhållande till deras andelar i det erhållna vederlaget, vilka ska beräknas på grundval av beskattningsunderlaget.
- 28 Det är följaktligen också lämpligt att hänskjuta den första delen av den andra frågan till EU-domstolen för förhandsavgörande.

Tillämpning av artikel 287 i mervärdesskattedirektivet

- 29 Tillämpningen av artikel 71.2 i mervärdesskattelagen har också betydelse i förevarande mål. Frågan som uppstår är nämligen huruvida, under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål, den regel om ett tröskelvärde för årsomsättning som anges i den bestämmelsen, vars överskridande enligt nationell rätt medför en skyldighet att registrera sig som

mervärdesskattebetalare, samt att beräkna och betala mervärdesskatt, är tillämplig 1) gemensamt på deltagarna i den gemensamma verksamheten (beräknat på den totala inkomsten i den gemensamma verksamheten), eller 2) individuellt på varje deltagare i den gemensamma verksamheten (beräknat på grundval av den inkomst som erhållits individuellt av varje deltagare i den gemensamma verksamheten).

- 30 I artikel 287.11 i mervärdesskattedirektivet föreskrivs att medlemsstater som anslutit sig efter den 1 januari 1978 får tillämpa skattebefrielse från skatteplikt för beskattningsbara personer vars årsomsättning högst är, i Litauens fall, 29 000 euro. Det bör nämnas att genom rådets genomförandebeslut 2011/335/EU av den 30 maj 2011 har det beloppet tillfälligt höjts till 45 000 euro.
- 31 I detta avseende ska det påpekas, i likhet med vad som framgår av skäl 5 i mervärdesskattedirektivet, att ett mervärdesskattesystem blir enklast och mest neutralt när skatten tas ut på ett så allmänt sätt som möjligt. Detta förefaller, under sådana omständigheter som de som föreligger i förevarande mål, innebära att när gemensam verksamhet/kompanjonskap (deltagarna i gemensam verksamhet gemensamt) utgör en beskattningsbar person i den mening som avses i artikel 9.1 i mervärdesskattedirektivet, ska varje deltagares specifika skyldigheter fastställas med beaktande av det tröskelvärde för årsomsättning som anges i artikel 287 i mervärdesskattedirektivet, i förhållande till omfattningen av den gemensamma verksamheten (till omsättningen såsom den definieras i artikel 288 i mervärdesskattedirektivet), oavsett hur inkomsten från denna verksamhet fördelas mellan deltagarna.
- 32 Enligt nationell rätt anses emellertid inte gemensam verksamhet/kompanjonskap – som inte utgör en juridisk person – vara en beskattningsbar person. Vidare framgår det av administrativ praxis att när en beskattningsbar leverans utförs av makar av egendom som de äger gemensamt anses de vara separata beskattningsbara personer, och vid tillämpning av nationella bestämmelser som motsvarar och/eller införlivar artikel 287 i mervärdesskattedirektivet beräknas deras omsättning separat: en make är befriad från skyldigheten att betala mervärdesskatt för det fall att vederbörandes andel i leveransen inte överskrider det ovannämnda tröskelvärde för omsättningen, även om makarnas gemensamma leverans sammantaget överskrider detta tröskelvärde.
- 33 Följaktligen ska även den andra delen av den andra frågan hänskjutas till EU-domstolen för förhandsavgörande.